

POSTANOWIENIE

23 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 23 maja 2024 r. w Warszawie
zażalenia C. w Ł. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w restrukturyzacji w W.
na postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku
z 15 lutego 2024 r., VII WSC 2/24,
w sprawie ze skargi C. w Ł. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
restrukturyzacji w W. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Białymstoku z 21 stycznia
2021 r., VII Gz 336/20,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 15 lutego 2024 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku w sprawie ze skargi C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w restrukturyzacji w W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Białymstoku z 21 stycznia 2021 r. wydanego w sprawie VII Gz 336/20 w postępowaniu sanacyjnym z udziałem wierzycieli J. spółki jawnej w B. i I. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. odrzucił skargę.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia wskazano, że strona skarżąca samodzielnie wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia. Skarga została uznana za niedopuszczalną, gdyż w postępowaniu

restrukturyzacyjnym nie przysługuje skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia na postanowienie w przedmiocie umorzenia postępowania restrukturyzacyjnego. Sąd drugiej instancji odrzucił skargę z uwagi na niespełnienie przymusu adwokacko-radcowskiego, jak również złożenie skargi po upływie terminu.

Na powyższe postanowienie strona skarżąca wniosła zażalenie. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono naruszenie art. 424¹ - 424¹² k.p.c. oraz art. 8 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z obowiązującym prawem skarga o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem przysługuje zasadniczo tylko od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie oraz od postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie, wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą (art. 424¹, art. 519², art. 1148¹ § 3, art. 1151¹ § 3 i art. 1215 § 3 k.p.c.). Od innych prawomocnych orzeczeń, w tym postanowień incydentalnych, a także orzeczeń wydanych w postępowaniu restrukturyzacyjnym skarga nie przysługuje, co wynika z art. 202 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r. poz. 2309). Należy mieć na względzie, że jeżeli przez ich wydanie została wyrządzona szkoda, strona może dochodzić jej wynagrodzenia bez uprzedniego stwierdzenia ich niezgodności z prawem w postępowaniu ze skargi, a więc bezpośrednio przed sądem powszechnym od Skarbu Państwa w sprawie o odszkodowanie (art. 424^{1b} k.p.c.).

W niniejszej sprawie skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia została złożona na postanowienie w przedmiocie umorzenia postępowania restrukturyzacyjnego. Podniesione w zażaleniu zarzuty

naruszenia prawa nie mogły odnieść zamierzonego skutku, gdyż skarga była niedopuszczalna, z przyczyn wskazanych wyżej.

Wobec niedopuszczalności złożenia skargi bez znaczenia pozostaje fakt, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia została wniesiona po terminie i nie spełniała przymusu adwokacko-radcowskiego.

Ponadto kwestionowanie składu Sądu przez stronę skarżącą należy uznać za niedopuszczalne, gdyż powyższe zagadnienie ustrojowe nie stanowi przedmiotu skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W związku z tym należy stwierdzić, że brak jest podstawy prawnej, która uprawnia do kwestionowania statusu sędziego. Tym samym zarzut naruszenia art. 379 § 4 k.p.c. nie mógł zostać uwzględniony, ponieważ skład orzekający w sprawie był zgodny z przepisami prawa, jak również w rozpoznaniu sprawy nie brał sędzia, który podlegał wyłączeniu z mocy ustawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

[SOP]

(r.g.)